

Thăm Thiết Tình Già.

Bà cụ Lê 90 tuổi, tóc trắng phau cắt ngắn, da mặt láng hồng có lấm tấm đồi mồi màu nâu nhạt. Miệng bà cười chúm chím, môi trên đề lên môi dưới, có duyên, đẹp lão. Bà bị bệnh lú lẫn của tuổi già, khi quên khi nhớ. Bà đang nằm trên giường, hất tay ông chồng ra, gắt:

- Ông là ai mà dám ngang nhiên leo vào giường tôi nằm? Ông chồng tôi thấy được, búa cho bể đầu đó. Tôi không muốn bị vạ lây!

Ông Trần chồng của bà cười hì hì, trêu chọc đáp lại:

- Tôi đã búa cho ông chồng bà ngất xỉu, đang nằm dưới gầm giường đó. Đừng sợ. Bây giờ hai đứa mình tha hồ mà hú hí.

Bà Lê nhìn thẳng vào ông Trần rất lâu, nhú mày hỏi nhỏ: “*Thế thì ông là ai?*” Ông đáp:

- Người tình trăm năm của bà đây! Bà không nhớ sao?

Bà xô ông ra và nói:

- Thôi, già rồi, tôi đã có chồng, có con, có cháu. Giờ này còn tình tứ chi nữa? Già mà còn dê. Thiên hạ họ cười cho! Xấu hổ.

Ông Trần nhăn răng cười hề hề, vòng tay qua ôm chặt bà, thì thầm: “*Không, tôi mặt chai mày đá, không biết xấu hổ là gì. Yêu bà, tôi liều mạng. Bà không chịu cũng chẳng được.*”

Rồi ông cúi xuống, hôn nhẹ lên trán bà. Bà Lê nhú mày, nhìn chăm chăm vào ông chồng một lúc lâu, rồi toét miệng cười. Bà vỗ vào vai ông, nói lớn:

- Khỉ nào! Thì ra là ông! Ông dám đùa gạt với tôi sao? Khổ quá.

Ông Trần cười, vui mừng, vì bà vợ đã chợt nhớ ra ông. Ông nói nhỏ:

- Trong vòng tay người tình mà lại khổ là làm sao?

Từ gần hai năm nay, bà bị bệnh lú lẫn. Bệnh càng lúc càng nặng. Khởi đầu, lâu lâu bà cứ cần nhần ông, bảo chùm chìa khóa mới để đó, mà ai đem cất giấu nơi đâu, nên tìm mãi không ra. Cái điện thoại cầm tay bà cũng không nhớ để nơi nào, bảo ông kêu để nghe tiếng reo mà tìm. Ông cũng có bệnh đãng trí, mỗi ngày đi tìm cái điện thoại ba bốn lần, âm thầm tìm kiếm, mà không dám nói cho bà biết, sợ bà gắt gỏng.

Hồi đó mỗi đêm trước khi ngủ, bà thường đọc cho ông nghe vài cái điện thư có nội dung hay, vui, để cùng chia sẻ tin tức. Cũng có khi bà đọc một truyện ngắn thú vị, mà bạn bè đã chuyển đến. Mấy lần bà đọc lại chuyện cũ, ông bảo đã nghe vài hôm trước rồi, bà cố cãi cho được là chuyện mới. Đến khi đọc hết truyện, bà cười và bảo ông đúng. Ông nhẹ nhàng bảo, *nghe lại cũng hay, không mất mát chi cả*. Bà Lê cứ quên đủ thứ chuyện, làm ông Trần đâm lo lắng. Nhưng ông tự an ủi, tuổi già lãng trí và quên là thường tình. Không lãng, không quên mới là bất thường.

Có một lần bà Lê vào siêu thị, bà mang chùm chìa khóa vào cổ, và nghĩ chắc rằng, tuyệt đối an toàn, không thể rơi rớt hoặc bỏ quên ở nơi nào. Sau khi mua hàng xong, bà ra xe, lục túi tìm chìa khóa không thấy. Bà moi khắp các túi áo, túi xách, và chạy vào lại siêu thị, đến các nơi bà đã lựa hàng, xáo ra tìm chìa khóa. Vài ba khách hàng không quen biết cũng phụ giúp bà tìm. Bà hỏi cô thu tiền cũng không có. Đến phòng ‘tìm vật để quên’ cũng không tìm ra. Thất vọng, bà ra sân, kêu điện thoại cho hãng kéo xe để nhờ giúp đỡ. Người ta bảo bà chờ chừng nửa giờ, sẽ có người đến. Chờ mãi, đến khi thấy chiếc xe của hãng câu xe chạy trợ tới, bà mừng quá, để tay lên ngực dẫn xúc động. Bà thấy cộm cộm, thì ra chùm chìa khóa mang ở đây. Bà chạy lại ríu rít xin lỗi người của hãng câu xe. Phải nói dối vừa tìm được vài phút trước.

Một lần khác bà kêu ông chồng đến hãng vật liệu xây cất “Home Depot” để đón bà, vì xe đã bị kẻ cắp lấy mất rồi. Ông chồng an ủi:

- Mất thì thôi. Mua xe mới đi cho sướng. Hãy bình tĩnh, đừng rối trí. Có khi của đi thay người. Tôi đến ngay. Bà đã tìm kỹ chưa?

Bà rầu rĩ nói:

- Tôi vào tìm mua cây cảnh. Khi ra, không thấy xe. Tôi đã đi quanh qua từng dãy một, qua lại năm vòng rồi, vừa đi vừa bấm nút trên chìa khóa để nghe tiếng báo động. Ông an ninh của hãng, cũng đã chở tôi chạy quanh bãi tìm. Xui quá.

Khi ông Trần đến đón vợ, thấy mặt bà xụ buồn, ông đề nghị cùng đi ăn món gì ngon, để mừng sắp có xe mới. Bà bảo ông ghé qua bệnh viện bên cạnh để bà lấy thuốc. Bà đã nộp toa thuốc trước rồi. Khi xe vào khu bệnh viện, ông Trần thấy chiếc xe của bà đang nằm trên bãi đậu. Ông mừng quá, nói to:

- Tôi đã bắt được thằng ăn cắp xe rồi bà ơi. Để tôi lấy lại xe cho bà. Bà xem kìa, chiếc xe của ai đó?

Bà thấy chiếc xe, vội trán nói lớn:

- Chết cha! Đậu xe trong khu bệnh viện, mà nhớ làm đậu trong hăng vật liệu xây cất.

Bà ôm mặt khóc, vì biết cái bệnh lú lẫn quái ác đang dong tay đón mồi bà,

Sau đó không lâu, ông Trần chở bà Lê đi chợ. Bà bảo ông ngồi chờ trong xe, vì bà chỉ vào tiệm vớt mấy cọng hành lá rồi ra ngay. Ông ngồi đọc báo, chờ hoài không thấy vợ. Ông tưởng bà bị ngất xỉu trong chợ như mười mấy năm về trước. Ông lo lắng chạy gấp vô chợ tìm, đi quanh mãi không thấy bà. Ông ra sân đậu xe đảo kiếm, ông nghĩ có lẽ bà đang đi qua tiệm khác mua thêm cái gì cần. Nhìn ra đường, ông thấy có dáng ai đó giống bà đang ngồi chờ xe buýt. Ông đến gần, ngồi xuống bên cạnh hỏi:

- Bà chờ ai đây?

Bà Lê nhìn ông, trả lời tỉnh khò:

- Tôi chờ đón xe buýt để về nhà.

Ông nhú mày hỏi:

- Tôi có làm gì cho bà buồn không? Sao lại giận tôi?

Bà gắt:

- Vô duyên chưa? Việc chi mà giận ông? Ông đi đâu đó? Xong công việc chưa? Lên xe buýt cùng về nhé!

Ông dìu bà ra xe. Khi ngồi yên vị, bà tỉnh táo lại, nói nhỏ:

- Thế mà tôi quên, tưởng đi một mình. Có lẽ khi ra khỏi chợ, tìm không thấy xe, nên quên mất rằng, ông đã chở tôi đến đây. Đạo này đôi khi trí óc mù mịt, không nhớ được chuyện gì cả.

Ông Trần lo lắng và buồn. Ông an ủi vài câu cho bà yên lòng. Từ dạo đó, ông theo sát vợ, không để bà đi đâu một mình nữa.

Buổi chiều nọ, sau khi ăn xong, bà đi bộ thể dục quanh khu nhà ở. Sợ lạc đường, nên bà định cứ đến mỗi ngã tư thì rẽ qua tay phải, đi đủ bốn góc, sẽ trở lại nhà. Thế mà loay hoay, đi mãi, cũng không tìm ra nhà. Bà lo lắng, kêu điện thoại cho ông chồng ra đem bà về. Ông hỏi bà đang ở đâu, bà nói không biết đang ở đâu, nếu biết, thì đã về được, cần chi đến ông giúp. Ông Trần xách xe chạy đi tìm vợ, vừa ra khỏi nhà xe, đã thấy bà đứng tần ngần ở đầu kia đường. Từ đó, bà phải đeo sợi dây ở cổ tay, có tấm bảng ghi tên họ địa chỉ và số điện thoại. Khi đã bị bệnh khá nặng, có lần bà mở cổng, ra đứng bên lề đường nhìn trời đất mông lung. Một hồi sau, bà mất phương hướng, không biết làm sao mà về nhà. Lúc ông hàng xóm đi ngang qua chào bà. Bà năn nỉ nhờ chỉ đường giúp cho bà về nhà. Ông hàng xóm tưởng bà đùa chơi. Cười to và nói:

- Nếu đúng là bà Trần, thì nhà của bà phía sau lưng

Bà cảm ơn rối rít, rồi mừng rỡ, mở cổng bước vào. Một lần khác đi tham dự đám cưới, bà cứ liếc nhìn ông chồng mãi, rồi đến gần hỏi nhỏ:

- Xin lỗi, tôi tệ quá, thấy anh quen lắm, có lẽ đã gặp nhau đôi ba lần rồi, cố gắng lắm, mà không nhớ anh là ai. Xin anh nhắc cho biết quý danh!"

Ông Trần cười trêu vợ:

- Đúng rồi, ngày xưa chúng mình yêu nhau, thề non hẹn biển, mà bà bỏ tôi đi lấy chồng. Tôi buồn, tự tử mấy lần không chết. Bây giờ gặp lại nhau đây, bà có muốn nối lại duyên xưa không?

Bà Lê nghiêm mặt, nói với giọng bất bình:

- Người đâu mà suông sã. May ngày xưa tôi không lấy ông. Thề non hẹn biển khi nào?

Nhiều lúc bà hô hoán âm lên rằng mất tiền. Bà đổ cho ông tội ăn cắp:

- Nhà chỉ có hai người, ông không lấy thì ai lấy?

Ông biết bà để đâu đó rồi quên, lo lùng tìm khắp nơi. Ông không bực mình vì bị vợ nghi ăn cắp. Ông thường phân trần:

- Tiền bạc là của chung, tôi muốn tiêu gì thì cứ tiêu, việc chi mà ăn cắp của ai cho xấu mặt. Bà mất bao nhiêu? Tôi ra ngân hàng rút tiền về trả cho bà gấp đôi.

Sau đó bà thường tìm lại được số tiền đã để quên trong một ngăn nào đó của túi xách. Bà cứ nghĩ ông đã lén đem trả lại, vì bà đã kiểm soát nhiều lần rồi.

Mỗi ngày bà Lê đi tìm cặp kính đã đeo trên mắt năm ba lần, tìm khắp nơi trong nhà. Khi tìm không ra, bà trở thành cái bần gắt gỏng. Nhưng khi đó nghe bà to tiếng, ông Trần nhỏ nhẹ nói:

- Bà thử sờ lên mắt xem sao!

Bà gắt:

- Sờ chi mà sờ? À à, nó đây rồi. Ông đã thấy sao không cho tôi biết sớm?

Mỗi khi bà Lê vào bếp, ông Trần lo lắng đi theo canh chừng, sợ bà bị phỏng nước sôi, sợ cháy nồi gây hỏa hoạn. Bà thấy ông đứng canh chừng, quay lại đuổi ông ra ngoài. Bà gắt:

- Đi chỗ khác chơi! Dòm ngó chi? Người ta có kinh nghiệm nấu nướng đến bảy tám chục năm. Kinh nghiệm của ông không bằng số ngày tôi đau đầu sổ mũi. Đừng có lên giọng dạy đời. Ai nấu cho ông ăn suốt mấy chục năm nay? Nói đi!

Ông Trần cười cầu tài:

- Bà nấu chứ ai. Tôi sống sót đến hôm nay cũng nhờ bà nuôi. Bà nấu ăn giỏi không ai bằng. Bà nấu mấy chục năm đủ rồi. Bây giờ đến phiên tôi nấu, để bà nghỉ ngơi.

Nghe khen, bà toét miệng cười sung sướng. Rồi bà bỏ bếp với ngọn lửa đang cháy phừng phừng, lên phòng khách mở máy truyền hình xem, nằm ngủ lơ mơ trong ghế bành. Ông Trần vội tắt bếp, hạ nồi. Ông biết bà đã quên cái mất cái món ăn đang nấu. Nhiều lần bà làm cháy nồi, chuông báo động reo vang ồn ào, bà cũng tỉnh bơ, rồi cầu nhàu:

- Ai làm gì mà ồn ào chói tai quá chừng.

Thế nhưng, không ngăn cấm được bà vô bếp.

Các con đề nghị gọi bà Lê vào viện nuôi và chăm sóc người già lú lẫn vì sợ bà bị tai nạn, và sợ ông già yếu không đủ sức trông chừng bà. Nhưng ông Trần không chịu. Ông không muốn vợ chồng phân ly. Ngoài ra, chi phí chăm sóc quá cao, ngoài khả năng tài chính của ông, mà ông cũng không đủ nghèo để được hưởng chương trình chăm sóc y tế miễn phí của tiểu bang. Về sau, bệnh của bà Lê càng lúc càng trầm trọng. Tính tình như một em bé, chột khóc, chột cười, chột nhớ, chột quên, giận hờn vô cớ, và không tự chăm sóc được những sinh hoạt cần thiết mỗi ngày như ăn uống, tắm rửa, thay áo quần. Ông cụ Trần vui vẻ nhẫn nại, tận tình chăm sóc vợ không nề hà.

Dạo sau này, bà Lê hay nói sảng một mình. Bà cầm gương soi, cười với bóng trong gương. Bà thường nhắc và trách móc ông Dung nào đó. Hỏi sao ngày xưa về làng mà không ghé thăm bà. Trách ông vô tình, sao không yêu, không chịu cưới hỏi bà. Bây giờ ông Trần mới biết đến mối tình câm của bà vợ đã giấu kín trong lòng hơn bảy mươi năm về trước. Nay bà đã mê sảng, không giấu giếm được nữa, nói toẹt ra. Ông thấy tức cười. Bà xưa nay đoan trang, đứng đắn, yêu chồng, thương con, chăm lo vẹn toàn công việc gia đình. Bà là một người vợ gương mẫu. Ngày xưa đó, thời của ông, trai gái kết duyên thường qua mai mối và sắp đặt của hai bên gia đình. Rất hiếm khi lấy nhau vì tình, hoặc quen biết nhau trước. Dù bà mai ca ngợi đôi trai gái hết lời, nhưng hai gia đình vẫn ngầm điều tra, thăm dò thêm, để chấp nhận cho làm lễ đám ngõ. Chú rể tương lai đến trình diện nhà gái, để xem mặt mày chú có vêu vao kỳ dị lắm không. Cô gái sẽ hé màn nhìn xem ông chồng tương lai ra sao. Dù có bằng lòng hay không, khi cha mẹ đã chịu rồi, cũng chẳng từ chối được.

Ngày xưa đó, trong lễ chạm ngõ, cô Lê đã trùm mền nằm, không muốn nhìn mặt chú rể tương lai. Cô đấu tranh, tuyệt thực trong bảy ngày để phản đối, nhất định không chịu đi lấy chồng. Ông bố cô đã phải dùng đến sức mạnh của con roi mây, cho cô một trận đòn. Đau quá, chịu không nổi, cô phải quỳ lạy bố xin tha. Nhưng sau đêm động phòng, thì cô quẩn quýt không rời chồng nửa bước. *Không biết ngày xưa cô chẳng chịu lấy chồng, có phải vì còn mơ mộng và hy vọng đến mối tình câm của cô hay chăng?*

Nhiều khi, bà Lê không tự cầm đũa muốn ăn một mình được nữa. Cứ ngồi nhìn tô cơm mãi. Ông Trần phải đồ dành, đút từng muỗng cho vợ ăn. Có khi bà ngậm mãi thức ăn trong miệng không chịu nhai nuốt. Ông từ tốn ngọt ngào:

- Ăn đi, bé ngoan, ăn cho khỏe mạnh rồi chúng mình ra biển chơi. Vui lắm!

Bà vẫn uể oải, thờ ơ, không nhai, không nuốt. Có lần ông trêu bà:

- Ông Dung bảo bà ăn nhanh cho xong bữa, để ông ấy ghé lại thăm.

Bà Lê mở lớn mắt, cười tươi có vẻ sung sướng, rồi nhai nuốt ngon lành, ăn thật mau, thoáng đã xong bữa.

Ông Trần xoa lưng bà, cười vui. Bà bảo ông:

- Nhớ tìm cho tôi chiếc áo lụa vàng và đôi giày cao gót, mang vô cho đẹp.

Ông Trần cười vui nói:

- Có ngay! Bà muốn mang quần trắng hay quần lụa cho tiệp với màu áo?

- Bà hí hửng, tươi tắn. Nhưng chỉ một phút sau, bà đã quên ngay chuyện chờ đón ông Dung nào đó.

Bây giờ ông Trần đã có bữa tối để dụ dỗ bà vợ. Mỗi khi bà không chịu đi tắm hoặc thay áo quần. Ông Trần dỗ dành:

- Ông Dung sắp đến chơi, mà bà có mùi mồ hôi, không được thơm tho, ông ấy chê cho.

Bà Lê toét miệng cười và ngoan ngoãn đi theo ông chồng vào buồng tắm. Ông điều chỉnh nước ấm trong vòi sen, tưới lên mình bà, rồi thoa xà phòng nước từ đầu đến chân, kỳ cọ cho bong da chết. Thỉnh thoảng ông đưa ngón sờ lên ngực bà. Bà Lê toét miệng cười vui bảo:

- Già rồi mà còn dè. Bây giờ 'nó' đã mềm nhũn, xệ xuống gần thấu rốn rồi.

Ông lác lác cái bầu ngực bà và nói:

- Vẫn còn đẹp chán, hấp dẫn lắm. Tuần sau tôi đem bà đi viện thẩm mỹ độn ngực nhé.

Bà lác đầu lia lịa, đáp:

- Tốn tiền, phí, độn ngực để làm chi?

Tắm xong, ông lấy khăn lông lau toàn thân thể vợ từ đầu xuống chân. Rồi cầm máy sấy xịt cho khô tóc bà. Bà ngoan ngoãn như cháu bé vài ba tuổi.

Nhiều khi bà Lê quýnh quáng, không biết câu tiêu hướng nào, nơi nào và hốt hoảng. Chưa kịp vào phòng tiêu thì đã phóng uest ra cả quần, rơi tràn xuống sàn nhà. Sau đó, bà tỉnh trí lại, ôm mặt khóc và tỉ tê:

- Xấu hổ quá! Già rồi mà không bằng đứa con nít hai tuổi.

Ông Trần thường chạy lại ôm vợ trong vòng tay, vuốt ve an ủi:

- Đừng buồn. Không có gì xấu cả. Cái cơ vòng đã yếu, mình không cầm giữ được, thì nó tuôn ra. Chứ bà có muốn như vậy đâu! Cũng là chuyện thường tình trong tuổi già. Đừng khóc nữa.

Rồi ông dẫn vợ vào phòng tắm, rửa ráy, thay áo quần mới cho bà. Sau đó, làm vệ sinh cái sàn nhà, xịt nước khử trùng, khử mùi hôi, và dọn dẹp sạch sẽ. Cái lưng già của ông cứng và đau lắm, nhưng trong lòng vui, thấy thương vợ, tội nghiệp cho bà. Bà Lê ngồi nhìn ông dọn dẹp, lác đầu nói nhỏ nhỏ, mắt rưng rưng:

- Tôi làm khổ ông quá! Tôi muốn chết đi để ông đỡ khổ!

Ông Trần nhìn bà cười giọng vui vẻ:

- Tôi sung sướng, hân hạnh, vui, vì được chăm sóc cho bà tiên của lòng tôi, có khổ chút nào đâu! Bà đừng nói bậy.

Rồi ông chuyển qua giọng chớ nhà: *Anh iu em góa chời!*" Bà Lê cười sung sướng.

Bây giờ ông Trần phải thuê người phụ giúp, cứ hai ngày đến một lần, phụ công việc nặng trong vài giờ. Ông cũng đã yếu, đôi khi chóng mặt muốn té nhào. Hàng tuần cô con gái đến nhà thăm, đem theo thực phẩm mua từ chợ. Bà Lê nhận ra ông con rể, mà không nhớ bà con gái là ai. Bà nói nhỏ với ông rể:

- Anh xem, cái bà kia là ai, mà dám chạy xộc vô bếp, tự tiện mở tủ lạnh xem xét?

Ông con rể cười đáp:

- Thừa mẹ, vợ con đó, không phải người lạ đâu!

Bà nhíu mày hỏi lại:

- Thế thì anh lấy vợ khác rồi sao?

Bà quay mặt đi, không nhìn ông con rể nữa.

Bà Lê phải mang tả, nhưng bị nóng ắm, bà cứ bứt ra hoài. Rất nhiều khi, cũng không kịp chạy vào nhà tiêu, phóng uest ra đầy tả. Ông Trần lại phải rửa ráy, lau chùi thân thể cho vợ. Lâu lâu véo nhẹ một cái để chọc ghẹo bà. Khi nào ông cũng an ủi, nói lời tử tế cho bà khỏi tủi thân. Bà thường cởi bỏ hết cả áo quần, trần truồng ngồi xem truyền hình, đi lại tự nhiên trong nhà. Mỗi lần ông Trần đi ngang qua, ông đưa tay sờ mông, vuốt ngực bà, rồi cười nói:

- Người đâu mà kêu gọi hấp dẫn thế này? Thịt da còn mượt lắm. Vòng hai lần lướt vòng một và vòng ba. Tuyệt thế gian nhân đây mà. Để tôi ghi danh cho bà đi thi 'hoa hậu mụ bà' thế nào cũng đoạt vương miện hoa khôi.

Nghe tin bà Lê bị bệnh, bà Hồng là bạn thân cũ từ thời thơ ấu, đi máy bay gần ba ngàn dặm về thăm. Gặp nhau, cái mặt bà Lê tỉnh bơ, lạnh như sắt nguội, như chưa hề quen biết. Bà Hồng ôm bạn mà khóc ròng. Nhưng rồi cũng có lúc bà Lê chợt tỉnh táo, nhận ra bạn cũ, nhắc lại kỷ niệm xưa vui vẻ. Đang chuyện trò, bà Lê lại quên ngay. Bà Hồng định ở lại mấy ngày chơi, nhưng tủi thân, vì rất nhiều lúc thấy cái mặt lạnh băng, lạt lẽo, thờ ơ, nên bà bỏ đi. Bà Lê nói nhỏ với ông chồng:

- Con mẹ này trông lẳng lơ. Ông coi chừng bị nó dụ dỗ!

Ông Trần ôm chặt bà vợ trong vòng tay la lớn:

- Sướng quá! Tuổi này còn được vợ ghen. Tưởng đem quăng tôi đi, chó không thèm gặm. Không ngờ mình cũng còn có giá đến thế này,

Bà Lê thường sợ thuốc, phải dỗ dành năn nỉ, ép buộc bà uống đúng giờ. Bà hay bảo đã uống rồi, sao lại phải uống thêm. Khi không ép được bà uống thuốc, ông Trần thường gạt bà, nói:

- Ông Dung bảo bà phải uống thuốc, không phải bác sĩ bảo đâu!

Bà nhượng mắt hỏi:

- Có thật không?

Rồi há to miệng cho ông chồng đưa thuốc vào.

Mỗi ngày, ông Trần khoác tay bà, đi lui đi tới sau vườn nhà, để tập thể dục, vận động cơ thể. Vừa đi ông vừa nhắc lại kỷ niệm hạnh phúc ngày xưa, gắng đánh thức phần trí óc đang mù mờ, mê muội của bà. Gắng làm chậm lại cái bệnh lú lẫn quái ác. Ông cũng cần đi bộ để máu huyết được lưu thông. Một buổi tối mùa đông giá lạnh, ông ôm bà trong vòng tay, kể cho bà nghe chuyện cổ tích thần tiên mà ông đã kể cả mấy chục lần rồi, mà bà vẫn quên, như nghe huyện mới. Ông thì thầm với bà:

- Tôi lo lắm. Nếu tôi chết trước, thì lấy ai chăm sóc cho bà đây?

Bà nói giọng chắc chắn:

- Ông đừng lo nghĩ mà tổn sức. Không có ông thì tôi phải tự lo lấy cũng được mà!

Khuya đó, ông Trần bị nhồi máu cơ tim, đau thắt trong ngực, không thở nổi. Ông mò mẫm tìm lọ thuốc, lấy một viên nhỏ như hạt tằm đặt dưới lưỡi và nghĩ thầm trong trí: "*Khoan chết đã. Lấy ai chăm sóc bà ấy, tội nghiệp.*" Cơn đau dịu dần. Một lúc sau, cơn đau trở lại dữ dội, ông ngậm thêm viên thuốc thứ hai. Tay mò điện thoại để chuẩn bị kêu số cấp cứu 911, nếu cơn đau còn hành hạ.

7/2020